

Parannuksen hedelmä

Neh. 10:1,29-34,39-40; 11:1-3; 12:27,31,38,40,43-47

10: 1. "Kaiken tämän johdosta me teemme sitovan liiton, kirjallisen sopimuksen, johon meidän päällikkömme, leeviläisemme ja pappimme painavat sinettinsä....

29. Ja muu kansa, papit, leeviläiset, portinvartijat, laulajat, temppelipalvelijat ja kaikki, jotka ovat erottautuneet vieraiden maiden kansoista noudattaakseen Jumalan lakia, sekä heidän vaimonsa, poikansa ja tyttärensä, kaikki, jotka pystyvät sitä ymmärtämään,

30. **kaikki he liittyvät ylhäisiin veljiinsä. He tulevat valalle ja vannovat vaeltavansa Jumalan lain mukaan, joka on annettu Jumalan palvelijan Mooseksen kautta. He vannovat noudattavansa ja seuraavansa kaikkia Herran, meidän Herramme, käskyjä, määräyksiä ja säädöksiä.**

31. Me emme anna tyttäriämme vaimoiksi muihin kansoihin kuuluville emmekä ota heidän tyttäriään pojillemme vaimoiksi.

32. Me emme osta sapattina emmekä muinakaan pyhäpäivinä mitään kauppatavaraa tai viljaa muihin kansoihin kuuluvilta, kun he tuovat niitä sapattina myytäväksi. Joka seitsemäs vuosi jätämme maan lepäämään emmekä peri silloin mitään velkoja.

33. Me sitoudumme antamaan kolmannessekelin vuodessa Jumalamme temppelissä suoritettavaa palvelusta varten:

34. pyhiä leipiä varten, jokapäiväistä ruokauhria ja polttouhria, sapattiuhreja, uudenkuun uhreja, juhlahuureja, pyhiä lahjoja ja syntiuhreja varten sovituksen toimittamiseksi Israelille sekä kaikkia Jumalamme temppelissä suoritettavia palvelutehtäviä varten. ...

39. Papin, Aaronin pojan, tulee olla leeviläisten mukana heidän ottaessaan vastaan kymmenyksiä, ja leeviläisten tulee viedä kymmenykset saamistaan kymmenyksistä Jumalamme temppelin varastuhuoneisiin.

40. Israelilaisten ja leeviläisten on vietävä uhraamansa vilja, viini ja öljy huoneisiin, joissa säilytetään pyhäkön esineitä ja joissa palvelusvuorossa olevat papit, portinvartijat ja laulajat oleskelevat. **Me emme laiminlyö Jumalamme temppeliä."**

Parannus

Millä tavalla aito synnintunnustuksessa tapahtuminen kääntyminen Jumalan puoleen vaikuttaa ihmisessä ja kansakunnassa? Kannattaako todellakin lähteä sille vaikealle ja nöyryyttävälle tielle, mitä aito parannus merkitsee? Siinähan on suostuttava tunnustamaan kaikkein häpeällisimmätkin pahat teot, sydämensä himot ja laiminlyönnit. Siinähan menee maine ja joutuu kantamaan syvää häpeää. Mitä sen jälkeen sitten voi odottaa, jos ja kun tie on niin nöyryyttävä. Mitä muut ihmisetkin mahtavat sanoa, kun näkevät minun todellisen tilani?

Näitä kysymyksiä jokainen herätykseen tullut ja Jumalan kutsun kuullut joutuu miettimään, suostuuko hän Herran kutsuun vai ei. Jeesus itsekin kuvaa sitä "ahtaaksi portiksi", jopa niin kapeaksi, ettei siitä pääse lävitse muuten kuin Jumalan vetämänä. Niin äärimmäisen suuri on ylpeytemme, että siirrämme parannuksen tekemistä niin pitkälle kuin mahdollista. Pohjimmiltaan ei kuitenkaan ole kysymys mistään muusta, kuin suostumisesta totuuteen omasta itsestään Jumalan pyhien kasvojen edessä. Parannuksessa ei siis ole oikeastaan kysymys mistään meidän tekemisestämme vaan suostumisesta Jumalan pelastavan työn alle.

Ahtaan portin edessä kipuilevalle Pietari antoi selkeän vastauksen: *"Kääntykää, ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksi saamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille tämä lupaus kuuluu ja teidän lapsillenne ja kaikille, jotka ovat kaukana, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu."* (Ap.t. 2:38-39)

Parannukseen taipuva saa Jeesuksen Golgatalla tapahtuneen sovitustyön tähden kaikki syntinsä anteeksi, hän saa pääsyn Jumalan elämän yhteyteen, joka alkaa pulputa hänessä Pyhän Hengen asettuessa asumaan hänen sydämeensä. Hänessä tapahtuu todellinen muutos. Siitä sanotaan edelleen näin: *"Jumala on siis antanut pakanoillekin mielenmuutoksen, joka koituu elämäksi."* (Ap.t. 11:18)

Ahtaan portin jälkeen alkaa kaita eli kapea tie. Kristityn vaellus ei siis ole helppoa, on todellisia vaikeuksia, ja todellisia lankeemuksia, joissa joutuu jälleen tekemään parannuksen. Uskovalle nöyrytminen tunnustamaan omia syntejään ei välttämättä ole helppoa, kun syntinen luonto ylpeydessään panee vastaan. Mutta silti pohjimmaisena eli perusparannuksen jälkeinen tie, jossa jatkuvasti tehdään uudelleen parannusta synneistä, on elämän tie. Sen päässä on iankaikkinen kirkkaus. Tiellä parannuksen tekijä myös tietää, että hänen taivaallinen Isänsä on täynnä armoa ja laupeutta Jeesuksen Golgatalla suorittaman sovitustyön tähden. Siksi parannuksen tekemiseen liittyy myös ilo ja kiitollisuus Herran ihmeellisen rakkauden suuruudesta ja riittävydestä nytkin. Mutta samalla uskova lähtee myös Pyhän Hengen voimassa taistelemaan syntejä vastaan ja elämään tietoisessa muutoksessa kohti Jumalan tahdon tekemistä ja Kristuksen kaltaisuutta. Muutoksessa on ratkaisevaa, että hän jatkuvasti suuntaa mielensä ja sydämensä Jeesusta kohti. Parannuksen hedelmä lisääntyy sitä mukaan kuin opimme syvemmin tuntemaan Herraa ja Hänen armonsä suuruutta.

Parannuksen hedelmä

Millaista hedelmää sitten parannus vaikuttaa ihmisessä? Se vaikuttaa jotain aivan päinvastaista, kuin mitä ihminen sitä ennen on tehnyt. Sen vaikutus näkyy juuri niillä elämän alueilla, joita synti aiemmin turmeli. Jos sinun syntisi on ollut esimerkiksi varastaminen, toisen oman riistäminen itsellesi, parannus tarkoittaa sitä, että ensiksikin tunnustat synnin Jumalan kasvojen edessä ja pyydät sitä anteeksi sillä perusteella, että Jeesus kantoi sen rangaistuksen Golgatan ristillä, mikä sinulle olisi varkauksistasi kuulunut. Silloin Jumalan Henki laskeutuu sydämeesi ja vapauttaa sinut pahasta omastatunnosta ja herättää sinussa rakkauden niitä ihmisiä kohtaan, joilta ennen varastit. Siksi käyt pyytämässä heiltä anteeksi ja palautat tai korvaat varastamasi. Mutta muutos ei pääty siihen, vaan Pyhä Henki vaikuttaa sinussa myös uuden halun antaa omastasi pois niille, joilla näet olevan puutetta. Ottajasta tulee antaja. Se on parannuksen hedelmä ja kaiken lisäksi antamisesta tulee aito ilo sydämeen.

Liitto

Nehemian kirjan 10 – 12 luvut kertovat, millaista hedelmää 9. luvun syvä katumus ja parannus Jumalan kasvojen edessä vaikutti Jerusalemin asukkaissa. Heidän elämässään muutos kohdistui juuri niihin asioihin, joissa he olivat pahimmin rikkoneet Jumalaa ja toisia ihmisiä vastaan. Yhtenä miehenä he solmivat liiton Jumalan kanssa, tai ehkä olisi parempi sanoa, että he palasivat liittoon, jonka Jumala oli heidän kanssaan tehnyt. He siis uudistivat liittosuhteensa vähän samaan tapaan kuin tuh-

laajapoika palatessaan isänsä luokse palasi lapsen asemaan, josta oli juossut synneissään pois.

Kymmenes luku kertoo yksityiskohtia liitosta. Papit, leeviläiset ja ruhtinaat sinetöivät liiton edustaen kansaa. Heidän nimensä luetellaan luvun jakeissa 2- 28 ja kansa yhtyy liittoon. Vaikka emme noita nimiä nyt lukeneetkaan, meille on tärkeää, että Jumala kutsuu meitä nimeltä ja me aivan persoonallisella tavalla saamme vastata Hänen kutsuunsa. Kukaan ihminen ei voi tehdä parannusta toisen ihmisen puolesta. Jokaisen on henkilökohtaisesti käännyttävä Herran puoleen ja otettava vastaan Hänen sanoinkuvaamattoman suuri armonsa. Samalla usko kuitenkin vaikuttaa yhteisössäkkin todellista muutosta, kun sen vaikutus leviää arkielämäämme.

Ei synnille

Yhteisesti kansa vannoin valan ja lupautui siinä *"vaeltamaan Jumalan lain mukaan...noudattamaan ja seuraamaan kaikkia Herran käskyjä"*. He erottautuivat "Jumalan lain puolelle". Jumala itse oli säätänyt valan. Hän sanoo: *"Pelkää Herraa, Jumalaasi, palvele häntä ja vanno valasi hänen nimessään."* (5. Moos. 6:13) Kysymys oli äärimmäisen sitovasta lupauksesta. Kansa sanoutui irti synneistä ja sitoutui elämään Mooseksen lain mukaan. Jokainen uskovan parannus on myös tietoista sanomista Ei synnille ja KYLLÄ Jumalan tahdolle ja vanhurskaudelle. Emme saa siksi lähteä liikkeelle sellaisesta ajattelutavasta, että "koska emme syntyisinä voi olla tekemättä syntiä, ja koska kuitenkin aina saamme anteeksi Jeesuksen uhrin tähden, niin ei syntiä tarvitse liian vakavasti ottaa." Ei, vaan joka kerta kun taivumme aitoon parannukseen sanomme myös Ei synnille, hylkäämme sen siitäkin huolimatta, että tunnemme lihallisen mielemme heikkouden. Parannus on aina kääntymistä pois synnistä Jumalan suuntaan ja Hänen tahtoaan seuraamaan.

Erityisesti kansa lupasi noudattaa sitä, missä se oli erityisesti rikkonut Herran sanaa vastaan: He luopuivat seka-avioliitoista pakanain kanssa, noudattivat sapattisäädöksiä, huolehtivat temppelistä ja kymmenysten maksamisesta.

Kun ihminen tekee parannuksen, se ei tarkoita, että hän vain päättää muuttaa elämäntapansa Jumalan nain vaatimaan suuntaan. Moni erilaisten väärin riippuvuuksien sitoma on päättänyt muuttaa elämäntapansa vähän samaan tapaan kuin entinen mies sanoessaan: "Tupakan polton lopettaminen on tosi helppoa. Minäkin olen sen tehnyt jo satoja kertoja." Parannus ei siis ole moraalista ryhdistäytymistä, vaan todellista Jumalan kohtaamista ja Häneltä uuden elämän lahjan saamista. Mutta kun Pyhä Henki on tullut ihmisen sydämeen asumaan, hän haluaa sydämen pohjasta vaeltaa Jumalan tahdon mukaan, sen tahdon, joka on ilmoitettu meille Raamatun sanassa. Tänäkin päivänä se merkitsee muutosta seksuaalimoraalin alueella ja suhteessa Jumalan seurakuntaan ja sen kokoontumisiin.

Seksuaaliset synnit

Nehemian listalla oli ensimmäisenä seka-avioliitot. Niissä ei ollut kysymys rasismista vaan uskon säilyttämisestä. Monilla miehillä oli kiusaus ottaa vaimo muukalaisista, koska se auttoi heitä eteenpäin taloudellisesti ja yhteiskunnallisesti. Se oli kuitenkin astumista Jumalan sanaa vastaan. Mitä selvemmin kansa tiedosti olevansa Jumalan kansa, sitä suuremmaksi ongelmaksi tulivat seka-avioliitot. Sama ongelma vaivasi kristittyjen seurakuntia varhaiskirkon aikana. Paavali puuttui siihen näin:

Älkää suostuko kantamaan vierasta iestä yhdessä niiden kanssa, jotka eivät usko. Mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valolla ja pimeydellä? Miten Kristus ja Beliar sopivat yhteen? Tai mitä yhteistä uskovalla on sen kanssa, joka ei usko? Miten sopivat yhteen Jumalan temppeli ja epäjumalat? Mehän olemme elävän Jumalan temppeli, niin kuin Jumala on sanonut: "Minä olen asuva heissä ja kulkeva heidän keskellään. Minä olen oleva heidän Jumalansa ja he minun kansani." Sen tähden: "Lähtekää pois heidän keskeltään ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkä koskeko saastaiseen, niin minä otan teidät vastaan ja olen oleva teidän Isänne, ja teistä tulee minun poikiani ja tyttäriäni, sanoo Herra, Kaikkivaltias." Koska meillä siis on nämä lupaukset, rakkaani, puhdistautukaamme kaikesta lihan ja hengen saastaisuudesta, saattaen pyhityksemme täydelliseksi Jumalan pelossa. (2. Kor. 6:14-7:1)

Tänä yliseksuaalisena aikana joudumme jälleen taistelemaan avioliiton puhtauden ja aviouskollisuuden puolesta myös uskovissa kodeissa. Jokainen, joka on Jumalan ja seurakunnan edessä vannonut rakastavansa puolisoaan niin hyvinä kuin pahoinakin päivinä, muistakoon tuota valaansa elämänsä loppuun asti. Jos olet tullut uskoon vasta avioiduttuasi, olet silti sidottu valaasi siihen asti kunnes puolisosi kuolee. Toisaalta voi olla, että uskosta osaton puolisosi hylkää sinut, niin kuin Paavali totea:

Naimisissa oleville annan käskyn, en minä vaan Herra, että vaimo ei saa erota miehästään. Jos hän kuitenkin eroaa, pysyköön naimattomana tai sopikoon miehensä kanssa. Ei myöskään mies saa hylätä vaimoaan. Muille sanon minä, ei Herra: Jos jonkun veljen vaimo ei ole uskova ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, älköön mies hylätkö häntä. Ja jos jollakin vaimolla on mies, joka ei ole uskova, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, älköön vaimo hylätkö miestänsä. (1.Kor. 7:10-13)

Temppeli

Nehemia näyttää panevan erityistä painoa Jumalan temppelistä huolehtimiseen. Hän tiesi, miten kansan hengellisen elämän ja koko kansallisen elämän jatkuvuus oli sidoksissa Jumalan huoneeseen. Siksi hän korosti: "*Me emme laiminlyö Jumalamme temppeliä*".

Jumalanpalvelus on äärimmäisen tärkeitä jumalanpalvelijan itsensä tähden. Eräissä merkityksessä voidaan sanoa, että jumalanpalveluksemme ei lisää Jumalalle mitään. Mutta toisessa merkityksessä me riistämme Jumalalta, jos lakkaamme palvomasta Häntä, sillä milloin ikinä niin teemme, me itse köyhdyimme syvimmältä elämykseltämme sillä seurauksella, että siveellinenkin elämämme sortuu.

Kansakunta, jonka kirkot seisovat tyhjillään sortuu myös moraalisesti. Jumalanpalvelukseen osallistuminen on uskovalle niin elintärkeää, että vaikka monissa maissa hallitus sen kieltää, uskovat kokoontuvat salaa. Kysymys ei ole tietystä hengellisestä velvollisuudesta vaan siitä, että toisten uskovien kanssa saamme kohdata itse Herran ja saamme ylistää Häntä yhdessä. Itse asiassa Herra Jeesus on yhdessä seurakunnan keskellä antamassa kunnian Isälle: "*Minä (Jeesus) julistan sinun (Isä) nimeäsi veljilleni, laulan ylistystäsi seurakunnan keskellä*". (Hepr. 2:12)

Juhla-ajat

Nehemialle oli myös tärkeää, että vuotuiset juhla-ajat kuten pääsiäisjuhla, sadonkorjuu juhla ja lehtimajajuhla vietettiin yhdessä Herran kasvojen edessä. Kaikki kolmehan kestivät viikon verran ja tarjosivat kansalle virkistyksen arkityöstä ja mahdollisuuden syventyä Herran sanan tutkimiseen. Parannuksen hedelmää on siis myös tietoisten ajanjaksojen pyhittäminen Herran kasvojen edessä viipymiseen yksin ja yhdessä uskovan seurakunnan kanssa. ”Pidä rautaisella kädellä kiinni aamuvartiosta!”

Älkäämme jättäkö yhteistä kokoontumistamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme entistäkin enemmän, kun näette tuon päivän lähestyvän. (Hepr. 10:25)

Heprealaiskirje korostaa sitä, että jokainen jumalanpalvelus on eräänlainen kenraaliharjoitus sitä päivää varten, kun Jeesus saapuu kirkkaudessaan ja kokoonnumme pilvissä Häntä vastaan.

Parannuksen hedelmä ulottuu myös arkielämäämme ja siihen, missä asumme ja millaista vastuuta kannamme yhteiskunnassa. Siitä kertoo 11. luku, josta jätämme lukematta loppuosan luettelon niistä ihmisistä, jotka asuivat Jerusalemissa ja luettelon muista kaupungeista, joissa kansaa asui.

Jerusalemiin jäävät asukkaat

11:1. Kansan johtomiehet asettuivat asumaan Jerusalemiin, mutta muu kansa heitti arpaa saadakseen joka kymmenennen asettumaan Jerusalemiin, pyhään kaupunkiin, yhdeksän kymmenesosan jäädessä asumaan muihin kaupunkeihin.

2. Kansa siunasi kaikkia niitä miehiä, jotka vapaaehtoisesti asettuivat asumaan Jerusalemiin.

3. Seuraavassa luetellaan ne Juudan maakunnan johtomiehet, joiden asuinpaikkana oli Jerusalem. Muissakin Juudan kaupungeissa asui israelilaisia, heidän joukossaan pappeja, leeviläisiä ja temppelipalvelijoita sekä Salomon palvelijoiden jälkeläisiä, kukin perintömaallaan omassa kaupungissaan.

Rohkaisevat sivustaseuraajat

Maahan palanneita oli kaikkiaan vain noin 50.000 henkeä. He asettuivat asumaan eri puolille Juudeaa ja vain osa jäin Jerusalemiin, joka oli erityisen vaarallinen paikka asua, koska sitä vastaan ensimmäisenä viholliset hyökkäisivät. Joka kymmenes kansasta valittiin arpomalla asumaan Jerusalemissa. Lisäksi joukko vapaaehtoisia asettui kaupunkiin. Muu kansa siunasi Jerusalemiin jääviä. Heitä kunnioitettiin.

Asetelma antaa aihetta tiettyyn itsetutkisteluun. Urheuden ylistäminen ei ole vaativaa eikä arvokasta. On hyvä, että suuret yritykset eivät ole riippuvaisia ihmisten ylityksestä. Aina on Jumala löytänyt sankarinsa. Mutta palkka, jonka he saavat, on itse heidän teoissaan eikä siinä ihailussa, jota antavat ihmiset, jotka eivät heitä kuitenkaan auta.

Parannuksen tehnyt ja Pyhän Hengen saanut voi joutua hyvinkin vaarallisiin paikkoihin ja tehtäviin. Esimerkiksi lähetystyössä voidaan joutua hengenvaaraan ja jopa marttyyriuteen asti. Kaikissa oloissa Herra on luvannut olla joka hetki omiensa kanssa. Evankelioimis- ja lähetystyön tärkeyttä korostavasta puhetulvasta huolimatta yllättävän harvat ovat ne, jotka todella panevat hartiansa kentillä taistelevien usein yksinäisten lähettien alle rukouksessa ja todellisessa uhrissa.

Ylistäminen

Parannuksen suurenmoinen hedelmä on lopulta se, että opimme iloitsemaan ja riemuitsemaan Jumalasta. Jumalan lapset voivat sanan syvimmissä merkityksessä juhliä. Paluumuuttajien pieni kansa kokoontui juhlimaan muurin valmistumista. Syvimmiltään he kuitenkin riemuitsivat siitä hengellisestä suojamuurista, jonka parannus ja Jumalan sanaan palaaminen oli heille antanut. Kahdestoista luku kuvaa juhlaa. Jätämme jakeet 1-26 lukematta, sillä niissä luetellaan paluumuuttajien joukossa olleiden pappien ja temppelissä palvelleiden leeviläisten nimet. Kansan parannus-han merkitsi erityisesti sitä, että he halusivat kokosydämisesti tukea temppelipalvelusta suorittavia pappeja ja leeviläisiä. Heille oli siksi myös tärkeää, että niihin tehtäviin asetettiin ihmiset oikeilla laatuvaatimuksilla aivan kuin tänäkin päivänä seurakunnan paimenille asetetaan suuremmat vaatimuksen kuin muille uskoville, mutta samoin heille osoitetaan erityistä tukea ja rakkautta heidän vaativassa tehtävässä.

Muurin vihkijuhla

*12: 27. Jerusalemin muurin vihkiäisjuhlaa varten haettiin leeviläiset kaikista asuinpaikoistaan ja tuotiin Jerusalemiin **viettämään juhlaa iloiten ja laulamaan kiitosvirsiä ja lauluja symbaalien, harppujen ja lyyrojen säestyksellä.***

*31. Sen jälkeen minä vein Juudan johtomiehet ylös muurille ja järjestin **kaksi suurta kiitoslauluja laulavaa kuoroa ja juhlakulkuetta.** Toinen kuoroista kulki muuria pitkin oikealle kohti Lantaporttia.*

38. Toinen kulkue kulki muurilla vastakkaiseen suuntaan, sen jäljessä minä ja toinen puoli kansaa,...

*40. Sitten **molemmat kulkueet asettuivat Jumalan temppeliin**, niin myös minä ja kanssani puolet johtomiehistä,... Laulajat aloittivat laulun Jisrahjan johdolla.*

*43. Tuona päivänä **uhrattiin suuria uhreja**, ja kaikki iloitsivat, sillä **Jumala oli antanut heille suuren ilon.** Myös **naiset ja lapset** iloitsivat, ja **ilonpito kuului Jerusalemistä kauas.***

*44. Samana päivänä asetettiin miehiä valvomaan varastohuoneita, joissa säilytettiin lahjoja, esikoisuhreja ja kymmenyksiä. Niihin oli myös kerättävä kaupunkien pelto-mailta papeille ja leeviläisille lain mukaan kuuluvat osuudet. Juudan **kansa näet iloitsi jumalanpalvelusta toimittavista papeista ja leeviläisistä,***

*45. **sillä nämä hoitivat jumalanpalvelustehtävät ja puhdistusmenot tunnollisesti.** Myös laulajat ja portinvartijat hoitivat tehtävänsä niin kuin Daavid ja hänen poikansa Salomo olivat käskeneet.*

*46. Olihan jo muinoin, Daavidin ja Aasafin aikana, ollut laulunjohtajia, jotka johtivat **ylistys- ja kiitoslauluja Jumalan kunniaksi.***

47. Koko Israel antoi Serubbaabelin ja Nehemian aikana laulajille ja portinvartijoille heidän osuutensa, heidän jokapäiväiset tarpeensa. Kansa pyhitti osuudet leeviläisille, ja leeviläiset pyhittivät osuudet Aaronin jälkeläisille.

Ilo Herrassa

Jerusalemin muurin vihkiäisjuhlan ohjelma eteni kolmessa vaiheessa. Jumalaa laulaen ja soittaen ylistävät kulkueet saapuvat temppeliin. Lakia luettiin ja kansa erotautui sekakansasta. Nehemia ja muut kansakunnan uudistajat saivat nähdä, miten luvultaan mitätön kansa oli nyt päässyt suurempaan lujuteen kuin ulkoisen kukoituksensa aikana, sillä he olivat palanneet Jumalansa luo, joka oli kansan elämän lähde. Heidän ilohuutonsa oli todellista iloa Herrassa, joka oli heidän väkevyytensä.

Jumalan seurakunnan voima ei ole sen lukumäärässä eikä sen ulkoisessa vauraudessa, vaan sen suhteessa Jumalaan. Ilo Herrassa on ainoa tie, jolla evankeliumi kulkee eteenpäin.

Kiitoslaulu Jumalan kunniaksi

Jumalan kansan tärkeä tehtävä täällä ajassa on julistaa evankeliumia Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta. Se on Jumalan voima, joka pelastaa jokaisen, joka uskossa ottaa sanan vastaan ja taipuu parannukseen. Tämä tehtävä rajoittuu kuitenkin tähän aikaan. Sen sijaan Jumalan ylistäminen, joka alkaa jo täällä ajassa, ei lopu milloinkaan.

Kun ylösnousemusruumiissa pääsemme kirkkauden valtakuntaan, uuteen taivaaseen ja uuteen maahan, tehtävämme jatkuu suurena ylistyspalveluna Teurastetun Karitsan ja taivaallisen Isämme edessä. Pääsemme Pyhän Hengen elävän veden virrassa maistamaan ja näkemään aina vain syvemmälle Jumala pohjatonta rakkautta, joka ilmeni Jeesuksen kärsimyksessä ristillä. Koko ikuisuuden sitä ylistetyämme emme pääse sen syvyyden pohjaan, tarvitsemme siihen lisäikuisuuden. Koskaan emme kyllästy, aina suurempana ja ihanampana saamme nähdä Herran kirkkauden.

Tätä ylistyspalvelua meillä on kaikki syy harjoitella jokaisessa kokoontumisessamme yhteen. Siinä tehtävässä voi kukin palvella omilla lahjoillaan joko laulajana, soit-tajana, kulkueessa kulkijana, kiitosuhrien antajana tai tapahtumien järjestäjänä. Musiikki on ollut aina Jumalan kansan keskeinen tapa ylistää Herraa. Ylistyspalvelun erityinen piirre oli siinä, että kansa iloitsi pappien ja leeviläisten palvelusta. Meillekin on suuri etuoikeus, että meillä on Jumalan sanalle uskollisia paimenia. Ilo ja kiitollisuus Herraa kohtaan ilmeni myös siten, että työntekijöiden ajallisista tarpeista huolehdittiin.

Herran puoleen kääntyvä parannus vaikuttaa siis mullistavan muutoksen ihmisen elämässä, joka johtaa lopulta ikuiseseen iloon. Esimerkki millaisen jäljen parannuksen tehneen elämä voi jättää muihin.

Uskollisuutta vastoinkäymisissä pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Vihkimisessä kristilliseen avioliittoon on kysymys siitä, että puoliset tekevät Jumalan ja läsnäolevan seurakunnan edessä pyhän lupauksen. Heiltä kysytään, tahtovatko he hyvinä ja pahoina päivinä, terveinä ja sairaina, kunnioittaa ja rakastaa toisiaan, siihen asti, kunnes kuolema heidät erottaa.

Vuonna 1929 valmistuin papiksi. Pian sen jälkeen suoritin ensimmäisen avioliittoon vihkimiseni. Morsian oli silloisen seurakuntamme nuorten naisten ryhmän johtaja neiti Misao Takahashi. Hänen miehensä Ken Nakamura oli valmistunut yliopistosta rakennusinsinööriksi ja työskenteli Osakan lääninhallituksessa. Morsian työskenteli Mitsubishin eräässä toimistossa. Toimin tämän avioliiton puhemiehenä, kun tiesin, että Nakamura oli kiinnostunut Takahashista. Nöyrästi Nakamura totesi, että mahtaisiko hän kelvata Takahashille. Olin nähnyt, millainen Takahashi oli luonteeltaan. Hän muun muassa oli huolehtinut oman pikkusiskonsa opiskelumahdollisuuksista taloudellisella tuella.

Avioiduttuaan he asettuivat asumaan lähellä Kioton Ginkaku temppeleä sijaitsevaan taloon. Nakamuran isä lahjoitti heille kolme taloa, joista yhdessä he asuivat ja pitivät kahta muuta vuokralla. Molemmat olivat kristittyjä ja siksi he kävivät sunnuntaisin jumalanpalveluksissa, lukivat aamuisin yhdessä Raamattua ja rukoilivat ennen töihin lähtöä. Heille oli tärkeintä hengellinen perusta, jolle he kotinsa rakensivat.

Ihminen ei tiedä mitä huomenna tapahtuu. Heidän avioliittonsa onni vaihtui kahdeksan kuukauden kuluttua kyynelten taipaleeksi. Se johtui siitä, että Misaoille tuli keskenmeno. Oliko syynä hoitovirhe tai jokin infektio, mutta Misao sairastui vakavasti ja joutui viettämään kokonaista 16 vuotta ja kolme kuukautta vuoteen omana. Olin siihen aikaan Hoofun seurakunnan pastorina ja kannoin huolta heistä. Sairaus jatkui vuoden, sitten toisen ja edelleen kolmannen. Osakassa tai Tokiossa käydessäni kävin heitä Kiotossa tapaamassa. Joka kerta rukoilin heidän puolestaan, että Misao paranisi pian ja he voisivat elää normaalia perhe-elämää.

Neljäntenä sairausvuonna matkalla Tokioon kävin jälleen heitä tapaamassa. Misao oli edelleen vuoteen omana, kun kyselin hänen vointiaan. Hän kiitti esirukouksista ja jatkoi pienen tauon jälkeen:

- Pastori, minulla olisi yksi pyyntö. Voisitko palauttaa minut lapsuuden kotiini?

Japanilaisessa kulttuurissa oli tapana ottaa pitkään sairastaneista vaimoista ero lähettämällä heidät takaisin lapsuuden kotiinsa. Siksi kysyin Misaoilta:

- Onko miehesi Nakamura alkanut kohdella sinua kylmästi ja kaltoin?

Hän pudisti voimakkaasti päätään ja sanoi:

- Ei todellakaan. Pastori, jos Nakamura kohtelisi minua kaltoin, en haluaisi lähteä lapsuuden kotiini, vaan rukoilisin ja olisin kärsivällinen. Siitä ei ole kysymys. Nakamura on minua kohtaan lämmin ja rakastava aivan niin kuin silloin kun olin tervekin. Mutta minä en ole kyennyt lainkaan palvelemaan häntä enkä täyttämään hänen tarpeitaan tuon kahdeksannen kuukauden keskenmenon jälkeen. Nakamura joutuu hoitamaan lääninhallituksen työnsä lisäksi minua sekä fyysisesti että henkisesti. En tahdo kestää enää hänen hyvyttään. Hän tulee töistä aina ajoissa. Joka kuukausi hän ojentaa minulle palkkapussinsa avaamattomana. Sitten hän kertoo, mihin hän tarvitsee siinä kuussa rahaa ja ottaa sen vastaan minun kädestäni. Kun hän on edennyt urallaan, hän joutuu myös usein tekemään virkamatkoja. Heti saavuttuaan hotelliinsa hän soittaa ja kertoo, missä on ja millä junalla taas palaa kotiin. Näin on jatkunut eikä mikään ole muuttunut.

Kuunnellessani tajusin, että Nakamuran vanhemmat, jotka eivät olleet kristittyjä, olivat alkaneet puhua pojalleen, että Misao pitäisi palauttaa lapsuuden kotiinsa. Myös muut sukulaiset näyttivät olevan samaa mieltä. Mutta itse Nakamura ei heidän puheilleen kallistanut korvaansa. Päinvastoin hän ositti samaa rakkautta kuin Misaon ollessa tervekin. Misao jatkoi:

- Kun Nakamura osoittaa minulle tuollaista rakkautta enkä minä kykene millään tavalla vastaamaan siihen, sydämeni pakahtuu. Siksi haluaisin, että pastori huolehtisi siitä, että minä pääsisin takaisin lapsuuden kotiini ja etsisi Nakamuralle toisen terveen puolison.

Kuultuani tämän minä suutuin. Kovalla äänellä kysyin:

- Misao, etkä sinä avioliittoon vihkimisen yhteydessä Jumalan ja seurakunnan edessä antanut lupauksen. Oliko siinä lupauksessa kohta, jossa sanoit, että sairauden tai onnettomuuden kohdatessa saa toisen hylätä?"

Hän puisti päätään ja toisti luvanneensa rakastaa ja kunnioittaa puolisoaan hyvinä ja pahoina päivinä, sairaana ja terveenä ja elää yhdessä hänen kanssaan kuolemaan asti.

- Siinä tapauksessa sinun ei tarvitse kantaa huolta asiasta. Tämän maailman ihmiset kyllä antavat lähtöpassin vaikeuksiin ja sairauksiin törmättyään, mutta Nakamura on saanut kasvaa syvälle Kristus-uskoon ja hän haluaa olla uskollinen Jumalan edessä tekemälleen lupaukselle. Sitä paitsi hän kokee syvällä sydämessään tyydytystä saadessaan näin rakastaa sinua. Koska hänen rakkautensa on Jumalan vaikuttamaa, sinäkin saat sen vapain mielin ottaa vastaan ja kiittää siitä Herraa.

- On suurta, että saamme kiitoksella ottaa armon vastaan. Ei vaimon tehtävä ole pelkästään tehdä ruokaa, siivota, pestä pyykkiä. On sellaista, mitä voit tehdä vuoteeseen sidottunakin. Voit rukouksin kantaa ja siunata häntä, kun hän rientää tehtäviinsä. Kun hänen virka-asemansa nousee, hän joutuu myös uudenlaisiin kiusauksiin ja paineisiin. Siksi on tärkeää, että tuet häntä rukouksillasi. Rukous on kaikkein tärkein työmme. Kyllä uskosta osattomat ihmisetkin alkavat rukoilla silloin, kun joutuvat kuoleman vaaraan tai syviin vaikeuksiin tai kun heidän rakkaillaan on jokin tärkeä koe edessään. Eikö näin ole?

Misao vastasi nöyrästi:

- Kyllä, niin on.

- Näin ollen ota vastaan miehesi rakkaus ja rukoile sekä hänen työnsä, terveytensä että myös hänen hengellisen elämänsä puolesta. Niin kauan kuin sinulla on tämä rukoustehtävä sinun ei tule ajatella lapsuuden kotiin palaamista!

Silloin Misao nosti päätä ylemmäksi, pyyhki kyyneleet poskiltaan ja vastasi:

- Pastori, anna anteeksi epäuskoni. Olen laiminlyönyt juuri tuon tärkeimmän, aamuin ja illoin mieheni puolesta rukoilemisen. Ellei Herra varjele, voi tapahtua mitä tahansa.

Näin hän vakuuttui asiasta.

Edelleen kun kävin heidän luonaan viidentenä, kuudentena ja seitsemäntenä vuonna, sairaus ei ollut parantunut. Tänä päivänä Japanissa sosiaaliturva on niin hyvä, että pitkäaikaissairaat saavat hoitoa, mutta tuolloin maa oli köyhä eikä mitään sairausvakuutuksia ollut. Niissä oloissa Nakamura joutui myymään isältään saamista kolmesta talosta kaksi voidakseen maksaa vaimonsa hoitokustannukset.

Lähdin vuonna 1938 Kiinaan lähetystyöhön. Olin siellä 7-8 vuotta työssä. Silloin tällöin Japanissa käydessäni kävin Kiotossa Nakamura tapaamassa. Joka kerta tapasin Misaon edelleen sairavuoteelta. Sitten Japani kärsi tappion sodasta ja 3-4 vuoteen en saanut yhteyttä Nakamuran pariskuntaan. Tietysti asia vaivasi minua, mutta sotaoloissa kirjeenvaihtokaan ei onnistunut.

Vuoden 1947 huhtikuussa sain kutsun Tokioon ja menomatalla pysähdyin Kiotoon, koska olin huolissani siitä, mitä Nakamurille oli sodan aikana tapahtunut, olivatko he vielä elossa? Menin käymään heidän kotiinsa. Soitin ovikelloa. Kuulin reippaan naisäänen tervehdysten ja tajusin, että se oli Misao. Hän avasi oven ja tuli eteiseen minua vastaan terveenä. Siihen asti häntä tavatessani hän oli ollut vuoteen omana, mutta nyt hän seiso edessäni.

Kun iloitsin hänen terveydestään, hän kyynelissä lausui:

- Pastori, sairastin kaikkiaan 16 vuotta 3 kuukautta. Mutta nyt olen sanomattoman kiitollinen, kun saan olla terve.

Näin miten syvä kiitollisuus pursui hänen sydämestään hänen kasvoilleen. Minäkään en voinut olla toistamatta moneen kertaan: - Onpa hienoa!

Illansuussa mies palasi töistä ja saimme vuosien jälkeen jakaa sydäntemme tunteja. Kun kehuin miestä siitä, miten hän oli yli 16 vuotta huolehtinut sairaasta vaimostaan, hän sanoi nöyrästi:

- Eihän siinä ollut kyse muusta kuin siitä, että pidin sen lupauksen, jonka häissäni annoin. Joka ilta rukouksessa sain uutta voimaa siihen. (1947)

Entä sinä?

Oletko sinä jo taipunut parannukseen Jumalan edessä? Oletko antanut Hänen valonsa osua kaikkein kipeimpiin kohtiin elämässäsi? Portti on kyllä ahdas, mutta jos ja kun taivut totuuteen ja tulet kaikkinesi valoon ja annat Herran tehdä pelastavan työnsä, pääset osalliseksi uudesta elämästä. Parannuksen hedelmä ulottuu iankaikisuuuteen asti. Pääset jo tänään niiden, joukkoon, jotka opettelevat ylistämään Herraa hänen sanomattomasta armostaan.

Jos sinä olet jo tehnyt perusparannuksen elämässäsi, olet Jumalan lapsi ja Kristuksen lahjavanhurskauden omistaja, Herra kutsuu sinua myös päivittäiseen parannukseen. Joka päivä saat antaa Herran valon osua syntiseen luontoon sitä kuolettamaan ja omistamaan uuden armon evankeliumin sanassa. Siinä saat katsella Jeesuksen armokasvoja, saat ylistää jälleen uudestaan Jumalan hyvyttä ja saat kasvaa Pyhän Hengen kantamaa rakkauden hedelmää.